

YİTİK BENLİK

Varoluşsal Bir Serüven

Nadas BOZKIR

Meneviş Yayınları: 149

YİTİK BENLİK
Varoluşsal Bir Serüven

Nadas BOZKIR

© FCR YAYIN REKLAM BİLGİSAYAR SAN. ve TİC. LTD. ŞTİ.
[Sertifika no: 13178]

Editör
Yasın GÖKHAN

Mizanpaj ve Kapak
FCR

Baskı ve Cilt
NY MATBAACILIK YAYINCILIK
KAĞITÇILIK TİC. VE SAN. LTD. ŞTİ.
Ostim OSM Mh. 1250 Cd. No: 24 Yenimahalle/ANKARA
Tel: [0533] 591 86 17 • [Sertifika No: 50732]

Eylül 2024

ISBN: 978-625-7512-21-3

FCR YAYIN REKLAM BİLGİSAYAR SAN. ve TİC. LTD. ŞTİ.
Hacı Bayram Mahallesi Boyacılar Sokak No: 14/1
Ulus- Altındağ/ANKARA • Tel [0312] 310 08 60
Web: www.fcr.com.tr • e-mail: fcr@fcr.com.tr

YİTİK BENLİK

Varoluşsal Bir Serüven

Nadas BOZKIR

Ankara 2024

*Hayatımın her döneminde bana destek olan,
sabrını ve bilgeliğini esirgemeyen
sevgili Ahmet Amcam'a ithafen*

İÇİNDEKİLER

Ön Söz	9
Perçem.....	11
Lokanta.....	17
Fotoğrafçı.....	20
Mezarlık	31
Saat.....	36
Açılma.....	40
Hastalık	45
Sınav.....	49
Boşluk	56
Öğretmen	60
Sinema Salonu.....	63
Dershane.....	69
Umursamazlık	74
Gözyaşları.....	77
Umut.....	82
Sevgililer	87
Başlangıç	92
Akış	101
Araç.....	112
Farklılık.....	124

Müsteşar.....	129
İlk Göz Ağrısı	138
Çilek.....	145
Papatya.....	149
Yaver	153
Katarakt.....	158
Duvar.....	172
Organizasyon.....	180
Atölye	187
Sergi	193
Estetik.....	201
Arefe Günü.....	215
Can.....	224

ÖN SÖZ

Sevgili okuyucu,

Bu kitabı yazmaya başlamadan önce kurguladığım hayalin içinde yaşamaya başladığımı fark edince tekrar başa dönerek kâğıda dökmeye karar verdim. Çok kısa bir sürede “Umursamazlık” bölümünü bitirdiğimde çok büyük haz aldım. Yazmanın hayal etmekten daha keyifli olduğunu gördüm ta ki “Müsteşar” bölümüne başlayana kadar. Gecenin en sakin vakti boğazım düğümleñip sabah gün ışığına kadar cümleye noktayı koyamamıştım. Güneşin doğuşunun ilhamıyla birlikte ruhuma ızdırıp olan bu bölümü de tamamlayarak, tatlı bir dokunuşuyla yazmamı teşvik eden duygu harmanının içinde dönüp durmaya başladım. Aylarca yazmayıp öylece sokaklarda devamını kurgulamak için dolaştım. Bir türlü nasıl devam ettireceğime karar veremiyordum lakin sonu hep aklımdaydı. “Duvar” bölümü ile birlikte bütün ruhumu toparlayıp sonunu da ekleyip öylece kapattım...

Yitik Benlik yalnızca bir roman değil, aynı zamanda içsel bir yolculuktur. Çizimlerindeki her kalem darbesi, Alican'ın ruhun-

daki yara ve umutların bir yansımasıdır. Alican'ın çizimleri aracılığıyla huzuru araması ve bu süreçte duygusal çatışmalarını yansıtmaları, karakterin iç dünyasını derinlemesine anlamamıza yardımcı oluyor. Emel ile olan karmaşık ilişkisi, sadece aşkı değil, aynı zamanda benliğin keşfini de derinlemesine inceleyen bir hikâye sunuyor. Alican'ın dostlarıyla olan ilişkileri, onun bu zor süreçte nasıl ayakta kaldığını ve içsel barışa ulaşma çabasında onlardan nasıl destek aldığını gösteriyor. Sabri'nin sadakati, Zeynep'in anlayışı ve Salih'in vefası sosyalleşme ve dostluğun önemini vurgulayan güçlü temalar olarak hikâyeye derinlik katıyor. Bu öğeler, okuyucuyu yalnızca Alican'ın serüvenine değil, aynı zamanda kendi içsel yolculuklarına da davet ediyor.

Kitabın sayfalarında gezinirken, sizlerin de kendi hayatınıza dair yeni keşifler yapmanızı umut ediyorum. Alican'ın hikâyesi, sizin hikâyemizle örtüşen yanlarıyla, sizi derinden etkileyebilir. Her bir sayfada- yani hayatın beklenmedik dönemeçlerinde sevginin ve dostluğun ışığını bulmanızı diliyorum. Var olma derdi taşıyan her benlik, bir lego gibi kendi parçalarını tamamlamak zorundadır. İnsanın kendini buluş serüveni ise hayatın anlamını/yolunu/rabbini buluş serüveninden farklı ve bağımsız da değildir.

Onun rehberliği ve destekleri ile *Yitik Benlik* hayata geçti. Her zaman kendisini muhatap olarak bulabildiğim için hayat bulan bu kitap süresince inişli çıkışlı biriktirdiğimiz anılar ve katkıları için Yasin Gökhan hocama minnettarlığımı ifade etmek istiyorum ve sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

Sevgi ve muhabbet ile...

PERÇEM

Okulun ilk haftası dersler boş olduğundan bahçede arkadaşları ile olta atıyor, babasının özel diktirdiği lacivert çizgili duble paçalı takım elbisenin içinde çıta gibi duruyordu. Sıra sıra dizilmiş çam ağaçlarının gölgesinde çiçek olmuş alt sınıfların tuhaf hareketlerini seyrederken, büyümüş olmanın verdiği kibir ile sağa sola bakınıyordu. Komşu oğlu Sabri, bir üst sınıfta olduğu için ortamdaki gerginliğini sezinlemiş Alican'ın koluna vurarak "Bu kadar şık giyinmemen gerekirdi, baksana hepsi yiyecek gibi bakıyor sana!" deyince gülüştüler. Herkes onlara dönmüştü ve hava iyice gerilmeye başlıyordu ki hafta sonu zili çalınca gerginlik sona erdi.

Sıra olmak için okulun önündeki betona çıkan Alican ayaklarına bulaşan tozları silkelemek için birkaç defa yere sertçe vurdu. Kundura sesi sanki bütün bahçenin içini dolduruyordu. İstiklal Marşı için sınıflarının yerine geçmeye çalışan öğrenciler bir anda ortalığı karıştırmış, okul müdürü "hızlı olun!" diye bağlıyordu. Öğrencileri yararak yerine geçmeye çalışırken Alican karşısına aniden çıkıveren perçemli, düz saçlı, ince kaşlı ve kah-

verengi gözlü kızı görünce olduğu yerde çakılıp kalmıştı. Apar topar kendini kurtarıp sırasına zar zor geçmişti. Üzerine çöken garip bir yorgunlukla, kaçamak bakışlarla kızın kim olduğunu anlamaya çalışıyordu. Daha önce hiç görmediği “bu kız da kimdi şimdi?” diye düşünüp dururken merak iyice bacağı sarmıştı.

İstiklal Marşı’ndan sonra arkadaşları “hadi gidelim!” diye çekiştirse de “durun biraz!” diyerek kızın kim olduğunu bulmak ya da hakkında bir bilgi kııntısı edinmek için çevreye bakınıyordu. Kapıya yanaşan servise bindiğini görünce Kıyıköylü olduğunu anlamıştı hemen. Sabri “hadi gidiyoruz!” diyerek elinden defterleri çekiştiriyor ve peşlerinden gelmesi için asılıyordu. Uğradığı sersemlikten kendini bir türlü kurtaramayan Alican, bir yandan “Allah Allah” diye mırıldanırken, diğer yandan kız ile karşılaştıkları o büyüleyici anı anımsayıp iç geçirerek tebessüm ediyordu. Arkadaşlarının arkası sıra dalgın dalgın sürüklenirken perçemli kızıdan başka bir şey düşünemiyordu. Yol boyunca aklından bir türlü çıkmadan hayalet ile birlikte Sabri’lerin lokantasına vardılar. Sabri’nin babası fırına kıymalı atarken, eksikleri kolaçan ediyor “Dışarıdaki odunları içeri çekin çocuklar! Müşteriye salata, mantı ver Alican!” diye emirler yağdırıyordu. Alican ise ortalıktaki uğultuyu duyuyor ama söylenenleri ayırt edemiyordu.

Pencere kenarındaki masaya oturan Alican, masadaki kırmızı biber kabını önüne çekerek içindeki kaşık ile oynamaya başladı. “Ne kadar kötü zamana denk geldi, hafta sonu boyunca ne yapacağız şimdi?” diye kendi kendine konuşurken Sabri’nin babası “Hey yavrum hey, bunlar da okuyacak da adam olacak! Şimdiden leyla olmuş bunlar. Alican nerede servis, adamın önü boş koçum!” diyerek başına dikilmişti. Birden sıçrayarak ayağa kalkan Alican, “Buyur abi!” dedi. Ancak Sabri’nin babası “Yok bir şey yok, sen rüya görmeye devam et deli oğlan!” diyerek müşteriye servis açmaya gitti. Sabri gülerek yanına yaklaştı “Ne oldu oğlum sana, neyin var?” diyerek tam karşısına oturup Alican’ın gözünün içini denetlemeye başladı. “Yok bir şeyim, neyim olsun, acıktım galiba” diye geçiştirmeye çalıştı.